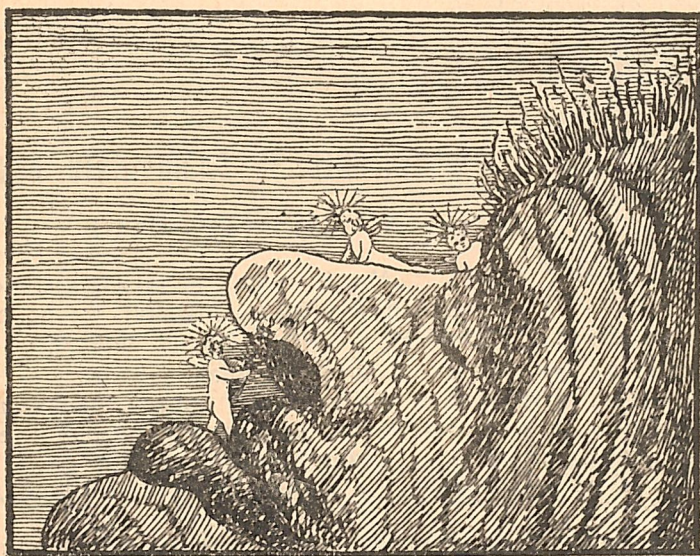

валчесто мило лице, което приятно им се усмихваше. И те ѝ пратиха хиляди поздрави и целувки.

По земята имаше пенливи поточета, с които те подскачаха през камъни и дървета, премятаха се едно през друго и се смееха, а след това пак отскачаха във въздуха. Игрите им нямаха край. Но най-приятно им беше в гората, където лазеха нагоре и надолу по стъблата на дърветата и се гонеха с катеричките.

И всичко, което живееше по земята, се радваше на веселата игра на слънчевите искрици; дето отиваха, от всички бяха радостно посрещани. Мухичките устройваха в тяхна чест весело забавление, на което танцуваха; птиците им устройваха концерти, на които чучулигата и славеят пееха най-хубавите си песни. Дори и големите, ужасните чудовища, грамадните гущери и крокодилите, които имаха толкова големи уста, че наведнаж можеха да налапат милиони слънчеви искрици, и те спокойно поглеждаха с големите си очи, когато слънчевите искрици чистеха луспестите им кожи. Дори и Мечана стоеше много спокойно, когато те чешеа кафявият ѝ кожух.

Не бяха доволни от тях само двамата зли великана: Земетръжско и Потопко. Искате ли да знаете защо?

■ ■ — Един ден, тъкмо след обед, Земетръжско легна да поспи. И тъкмо когато той сладко захърка, няколко зачекливи слънчеви искрици го погледеличкаха в носа. Той се събуди и се разкиха ужасно. А когато Земетръжско кихаше, такъв гръм се раздаваше, като че ли свирепа буря ревеше. Гръма се разнасяше и приповтаряше хиляди пъти по цялата страна; птиците се щураха изплашени, и животните от страх се завираха в дупките си. Размахваше ли Земетръжско юмруците си, планините се раз-